Diumenge 24 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 15,1-32): En aquell temps, els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo. Els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els va proposar aquesta paràbola: «Si un home d'entre vosaltres té cent ovelles i en perd una, ¿no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba? I quan l'ha trobada, ¿no se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: 'Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut?'. Igualment jo us dic que en el cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.

»O bé, si una dona té deu monedes de plata i en perd una, ¿no encén una llàntia i escombra la casa amb tota cura fins que la troba? I quan l'ha trobada, ¿no convida les amigues i veïnes dient-los: 'Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat la moneda que havia perdut?'. Igualment jo us dic que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador que es converteix».

I digué encara: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: 'Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca'. Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà. Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: 'Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers'. I se n'anà a trobar el seu pare.

»Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: 'Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu'. Però

el pare digué als seus criats: ‘De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat. I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: ‘El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha retrobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras’. El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué: ‘Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras’. El pare li contestà: ‘Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat’».

«En el cel hi haurà (...) alegria per un sol pecador que es converteix»

Dr. Alfonso RIOBÓ Serván
(Salzburgo, Àustria)

Avui considerem una de les paràboles més conegudes de l'Evangeli: la del fill pròdig, que, tot advertint la gravetat de l'ofensa feta al seu pare, retorna a ell i és acollit amb enorme alegria.

Podem remuntar-nos fins al començament del passatge, per tal de trobar l'ocasió que permet a Jesucrist exposar aquesta paràbola. Succeïa, segons ens diu l'Escriptura, que «els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo» (Lc 15,1), i això sorprenia als fariseus i als escribes, que murmuraven: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells» (Lc 15,2). Els semblava que el Senyor no deuria compartir el seu temps i la seva amistat amb persones de vida poc recta. Es tanquen davant de qui, lluny de Déu, necessita conversió.

Però, si la paràbola ensenya que ningú no està perdut per a Déu, i anima a tot pecador omplint-lo de confiança i fent-lo conèixer la seva bondat, enclou també una important ensenyança per a qui, aparentment, no necessita convertir-se: no jutgi que algú és “dolent” ni exclogui ningú, procuri actuar en tot moment amb la generositat del pare que accepta el seu fill. El recel del fill gran, relatat al final de la paràbola, coincideix amb l'escàndol inicial dels fariseus.

En aquesta paràbola no solament és convidat a la conversió qui palesament la necessita, sinó també

aquell que no creu necessitar-la. Els seus destinataris no són solament els publicans i pecadors, sinó igualment els fariseus i escribes; no són solament els qui viuen d'esquena a Déu, sinó potser nosaltres, que hem rebut tant d'Ell i que, malgrat tot, ens conformem amb allò que li donem a canvi i no som generosos en el tracte amb els altres. Introduïts en el misteri de l'amor de Déu —ens diu el Concili Vaticà II— hem rebut una crida a establir una relació personal amb Ell mateix, a emprendre un camí espiritual per a passar de l'home vell al nou home perfecte segons el Crist.

La conversió que necessitem podria ser menys cridanera, però potser ha de ser més radical i profunda, i més constant i mantinguda: Déu ens demana que ens convertim a l'amor.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «L'alegria és un bé cristià. Únicament s'oculta amb l'ofensa a Déu, perquè el pecat és producte de l'egoisme, i l'egoisme és causa de la tristesa. Si ens purifiquem en el sant sagrament de la Penitència, Déu surt al nostre encontre i ens perdona» (Sant Josepmaria)

- «És el Déu de la misericòrdia: no es cansa de perdonar. Som nosaltres els qui ens cansem de demanar perdó, però Ell no es cansa; Ell venç en l'amor» (Francesc)

- «En celebrar el sagrament de la Penitència, el sacerdot compleix el ministeri del Bon Pastor que busca l'ovella perduda, el del Bon Samarità que guareix les ferides, del Pare que espera el fill pròdig i l'acull quan torna (...). En resum, el prevere és el signe i l'instrument de l'amor misericordiós de Déu envers el pecador» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.465)